

Szereztek dicsőséget Isten szeretetének!

Időpont: 1932. szeptember 11. Szentháromság ünnepe utáni 16. vasárnap

Helyszín: Győr

Oltári ige: Lk 7,11-17

Igehirdetési alapige: Ef 3,13-21

Azért kérek, hogy ne csüggedjete el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt, amelyek néktek dicsőségtekre vannak.

Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt,

Akiről nevezetetik minden nemzetség, mennyen és földön,

Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben;

Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben;

A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának,

És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.

Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjűk vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint,

Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen!

Ima:

Urunk, köszönjük Neked a könnyeket. Mikor még semmit nem tudtunk beszélni, a könnyeink már akkor beszéltek helyettünk. Mikor parányi nyelvünk, kicsiny ajkunk még édesanyánk nevét sem tudja kiejteni, könnyeink már elmondják kicsiny gyermekszívünk panaszát, hogy fáj nekem valami. Köszönjük Neked könnyeinket, melyek beszélnek még akkor is, amikor mi már nem tudunk beszélni. Amikor a néma ajkából egy szó sem tud előtörni, mikor kezünk kétségbeesett kézmozdulattal tehetetlenül hull alá, a könnyeink akkor is beszélnek.

Köszönjük, hogy Te megérted könnyeinket. Köszönjük, hogy a naini özvegynek nem kellett elmondania szíve nagy fájdalmát. Nem kellett elpanaszkodnia, hogy neki nincs több gyermeke, csak ez az egy volt, s ha ez is elvész, olyan árván marad, mint a megszedett szőlőtő. Urunk, Te megérted a könnyek beszédét. Te tudod, hogy mi is a könnyek világában élünk. Annyi könny pereg végig az arcunkon! Fájdalmaink vannak, melyeket a világ okoz, sebeink vannak, melyeket emberek keze üt rajtunk, bűneink vannak, melyeket megsiratunk és ezer oly kibeszélhetetlen fájdalomunk, hogy csak könnyeinkkel mondhatjuk el őket.

Könyörgünk Urunk, jöjj ide, lásd meg azokat a könnyeket, melyek itt hullanak végig arcunkon, lásd meg azokat is, melyek befelé hullanak, melyeket senki emberfia soha nem lát. Könyörgünk, szedd tömlőbe könnyeinket, szereteted napfényével szárítsd fel őket, hadd legyen itt is dicsőség Neked, hadd legyen nekünk is boldog dicsekedésünk, hogy meglátogatta Isten az ő népét.

Ámen.

Kedves Testvéreim! Akik figyelemmel kísérik az egyház által kirendelt epistolai szentleckék egymás után következő részeit, azoknak feltűnhetik, hogy vannak vasárnapok, mikor egymás után ugyanabból a levélből van véve a szentlecke. Ez is mutatja, hogy az egyház, amikor kiválasztotta a Bibliából ezeket a részeket, nem csupán arra gondolt, hogy legyenek

keresztyén igazságok, melyek meghatározott időszakonként esztendőről-esztendőre a gyülekezet szeme elé állíttassanak, hanem hogy egy-egy szakasz által egy levél lelke és szelleme tudjon szólni a gyülekezethez. Ez az oka, hogy az elmúlt hetekben az igehirdetés a Római és a Galáciai levél lelkével szólt, most jön az Efezusi levél. Hat olyan vasárnap van, mely az Efezusi levél lelkét akarja megszólaltatni. Ezek közül egy esik böjti vasárnapra, a többi öt most következik egymás után, csak egy vasárnap van közben, mikor más levélről szól a kirendelt szentlecke.

Hogy az Efezusi levélnek miért választotta az egyház annyi részét igehirdetés tárgyául, annak egyik oka az, hogy az Efezusi levél az egyház levele. Nincs még egy levél, mely annyit beszélne az egyházzal, mint ez. Beszél az egyház eredetéről, életfeltételéről, eredményéről, dicsőségéről, és beszél az egyház céljáról. Ez a szentírási szakasz az egyház céljáról beszél és erről azt állapítja meg, hogy az az egyház célja, hogy dicsőség legyen Isten szeretetének az egyház által. Nem az a célja, hogy mindenek ékesen és rendben legyenek, ez is célja, de nem az első célja. Sem nem az, hogy legyenek társadalmi megnyilvánulásai, hanem legelső feladata az, hogy Isten szeretetének szerezzen dicsőséget ezen a világon.

Isten szeretete! Erről beszél ez a szentírási lecke.

Ez a kérdés, hogy szeret-e engem az Isten, – ez az emberi élet egyik legnehezebb kérdése. Mert ennek súlyos gyakorlati és elméleti nehézségei vannak.

Így kezdődik a felolvasott rész: „*Azért kérlek, hogy ne csüggedjete el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt, ...*”. Mint egyszer említettem, Pál ezt a levelet a római börtönből írja. Ahogy ebből a versből világos, az ő római fogságának híre az efezusi gyülekezetben nagy elcsüggedést váltott ki. Nem tudták megérteni Isten rendelkezését, hogy akkor, mikor Pálra olyan nagy szüksége volna nemcsak önének, nemcsak a világnak, hanem magának Istennek, akkor engedi őt négy fal közé bezárni. Nem tudják megérteni, mert céltalannak látják, károsnak látják a keresztyénséggel szemben és a bűn szemérmetlen diadalát látják benne. De nem tudják megmagyarázni Isten intézkedését Pállal szemben sem, akinek micsoda fájdalom lehetett börtönben, tétlenül ülni.

Ennek a kérdésnek tehát ez a nagy gyakorlati nehézsége, hogy szeret-e, szerethet-e engem az Isten, ha megtűri, hogy a bűn diadalmaskodjék és én szenvedjek.

Volt már alkalom, mikor erről beszéltünk, hogy szeret-e engem az Isten. Most csak a nehézségekre akarok rámutatni, hogy miért olyan nehéz ez a kérdés.

Ha a bűn és szenvedés Isten akaratából van a világon, akkor azt mondja minden gondolkodó értelem, hogy akkor nem lehet az Isten szeretet. Mert, ha szeretet, akkor lehetetlen, hogy a könnyek tengerét, a szenvedések e kibírhatatlan özönét ráengedte volna zúdulni erre a világra. Ha a bűn és szenvedés Isten akarata, akkor Isten szívében nem lehet szeretet, mert a szeretet nem tudja elnézni, hogy akit szeret, az az ő akaratából menjen a bűn mocsarába, az ő akaratából szenvedjen.

Ha pedig a bűn és szenvedés Isten akarata nélkül csúszott be a világba, akkor az Isten nem mindentudó, mert nem számolt avval a lehetőséggel, hogy a bűn és a szenvedés el fogja rontani a világ képét.

Ha pedig Isten akarata nélkül becsúszott a bűn és a szenvedés, és Isten nem tudja kivenni ebből a világból, akkor Isten nem mindenható, mert akkor volna hatalma, hogy megálljt parancsoljon a bűnnek és szenvedésnek.

Ezek azok a gyötrő, nehéz gyakorlati kérdések, melyek állandóan ott vannak, mikor ezt a kérdést akarjuk elintézni: szeret-e engem az Isten? Tudjuk, hogy a háború alatt is mennyiszer hallottuk, hogy nincs Isten, mert, ha volna, nem tudná elnézni a bűn és szenvedés orgiáját, amely itt tombol ezen a világon. És ma is hányszor halljuk: nincs Isten, mert, ha volna, nem tudná elnézni, hogy milliók és milliók, öregek és gyermekek az éhhalál felé mennek.

Újra hangsúlyozom, hogy a megoldást most nem akarom elmondani, de mi tudjuk, hogy van megoldás.

De ennek a kérdésnek van még elméleti nehézsége is. Pál, mikor Isten szeretetéről beszél, azt mondja: „*És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét*”. Tehát Pál tudatában van annak, hogy olyan valamire akarja az efezusiakat felszólítani, mely minden emberi értelmem felül van, mit nem is tud az ember felfogni. Mint egy másik versben is utal erre: „... *feljebb hogyanem mint kérjük vagy elgondoljuk*”. Nem tudjuk még csak elgondolni sem, mert mikor mi Istenre gondolunk, mindig a bennünk munkálkodó erő szerint akarunk Isten lelkébe belegondolni, a magunk szeretete szerint képzeljük el az ő szeretetét. Isten pedig nem fér bele ezekbe a szeretetekbe. Az ő utai nem a mi utaink, az ő gondolatai nem a mi gondolataink, az ő szeretete nem a mi szeretetünk, azért marad meg örök titokzatosság fellegében.

Ez ennek a kérdésnek az elméleti nehézsége és azért mondtam azt, hogy ez a kérdés: szeret-e engem az Isten, – az emberi élet egyik legnehezebb kérdése.

De nemcsak a legnehezebb, hanem a legfontosabb kérdése is. Ha csak nehéz volna, lerázhatnánk magunkról azzal, hogy túl megy az én értelmemen, nem foglalkozom vele, úgylis hiába. De mivel a legfontosabb, megoldást kell keresnünk ezen a területen.

Hogy a legfontosabb kérdésünk, mutatja e szakasz formája, amiben jelentkezik. Ez egy imádság, mégpedig egy nagyon mélyről fakadt imádság. Nem csak egy olyan hirtelen felfakadt fohász, hanem egy olyan imádság, amit le is írt, amit térdelve mond el. Úgy kezdődik: „*Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt*”. Mikor Pál azt szeretné, hogy efezusi gyülekezete tisztán lásson, imádkozik ezért. Miért szokott az ember imádkozni? Olyan dolgokért, melyek élete boldogságának nélkülözhetetlen feltételei. Érdekes, hogy ebben az imádságban Pál sok mindent kér efezusi gyülekezete számára, de figyeljük meg, hogy sor szerint a legutoljára hozza elő, hogy Isten szeretetét ismerje meg az efezusi gyülekezet. Tehát mikor a római fogságban, hol szeretete felébredt a gyülekezetéért és gondozni szeretné Istenen keresztül, akkor mint legutolsót, mint legfontosabbat így mondja meg: „*És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét*”.

Látjátok, Pál mennyire abban a meggyőződésben él, hogy ez a legfontosabb kérdés: szeret-e engem az Isten? És mennyire igazat ad neki az ember. Mert, hogy szeret-e engem az Isten, az az én üdvösségem, vagy elkárhozásom kérdése. Az én üdvösségem nem abból áll, hogy földön vagy a mennyben vagyok-e, szegény vagyok-e vagy gazdag, hogy van-e munkám vagy nincs, hogy van-e otthonom, vagy az országút vándora vagyok? A menyország, az üdvösség az ember számára az, hogy szeret-e engem az Isten? Ottan túl, a másik világon, hol Isten eltöröl minden könnyet, hol megszűnik a fájdalom és a szenvedés, nem azért menyország a menyország, mert ezek megszűnnek ott, hanem mert ott van az Isten és az ő szeretetének meleg napfényében sütkérezhetünk. Azért mondjuk, hogy már itt is miénk lehet az üdvösség, mert itt is szeret az Isten.

Ha elgondolkozunk ezen, kénytelenek vagyunk belátni, mennyire igaz ez. Nézzétek meg annak az életét, aki tudja, hogy szereti az Isten! Lehet, hogy csak annyi öröme van, mint

másnak, de mégis többet jelent az a számára, mert látja annak személyes háttérét. És mennyivel kevesebb a gyötrelme, pedig lehet, hogy ugyanannyi, mint a másiké és mégis kevesebbnek érzi, mert a csapások mögött ott látja a szerető Atyát, aki nem jókedvéből sújtja. Ezért mondom, hogy e világban a legfontosabb kérdés, hogy szeret-e az Isten?

Azután az apostol arról is beszél, hogy ez egyáltalában nem kérdés, ez valóság. Nem arról beszél, hogy szerezzétek meg Isten szeretetét, hanem „*megismerjétek*”. Isten szeretetéről nem, mint jövődő birtokról beszél, melyet meg kell szerezni, ki kell verekedni, hanem mint olyan birtokállományról, amelyik megvan. Nem enged kérdőjelet tenni utána. Ez valóság, a kérdés csak az, hogy tudom-e, látom-e vagy nem? A nap süt akkor is, mikor be van borulva, süt akkor is, mikor koromfekete éjszaka van, mikor egyetlen csillag sem ragyog, akkor is süt a nap, csak mi nem látjuk, mi fordultunk el tőle. Szeret engem az Isten mindig, csak az a kérdés, hogy látom-e, megismertem-e szeretetét?

Nem érzed, milyen csodálatos evangélium ez az Efezusi levélből, mikor azt mondja, hogy az élet legfontosabb kérdése nem kérdés, mely bizonyításra szorul.

Megállapítja Pál azt is, hogy ez a valóság megismerhető valóság. Ismeretem tárgyát képezi. Nem csupán sejthetem, feltételezhetem, gyaníthatom, - én tudhatom, hogy Isten szeret. Érdekes megfigyelni, hogy milyen ismereti szerveket jelöl meg erre.

a./ Az első, amire rámutat, hogy ezzel lehet bizonyosságot szerezni Isten szeretetéről, az ember szíve. „*Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben*”. Tehát a szeretet megismerésének szerve nem az értelem, hanem a szív. Nézzetek szét a magatok életében, nincs-e igaza Pál apostolnak? Azért tudod-e, hogy az édesanyád szeret, mert valaki megmagyarázta, hogy szeret? Oh nem, hanem mert benned megszólalt a szíved, az diktálta. Oh, gondolatok vissza, mikor a jegyességetek boldog állapotában éltetek, az értelmetek mondotta-e meg, hogy akit ti szerettek, az szeret titeket és nem a szívetek mondotta-e meg, hogy akit ti szerettek, az szeret titeket és nem a szívetek az a csodálatos húsdarab, ez a bennünk hordozott szeizmograf súgta-e meg az édes titkot, hogy szeret? Oh, mindig gyanakodni kell annak a szeretetében, akinek szeretete magyarázatra szorul, kinek szeretetét értelmem mérlegére kell tennem, és értelmem argumentumaival kell alátámasztani. Aki meg akar arról győződni, hogy Isten szereti, az dobja ki élete hajójából az értelem argumentumait és hallgasson a szívére, mely soha meg nem csalja.

b./ A másik, amire Pál rámutat, ami a szív mellett megmutatja Isten szeretetét, az együttélés. A szív sejtelmet ad, hogy szeret engem valaki, de hogy a szeretetnek milyen a hőfoka, az ellenálló képessége, a teherbíró próbája, azt az együttélés mutatja meg. Hány házasság kezdődik úgy, hogy az eget csapkodja szeretetük lángja, s mikor megkezdődött az együttélés, meglátszott, hogy milyen görögtűz volt az. Pál azt mondja, gyökerezzetek bele, éljetez együtt Istennel. Bocsássátok bele gyökereiteket az ő talajába. Isten azt ígérte, ott lent az ő talajában csodálatos források fakadnak. Meg kell próbálni, vannak-e ott kiapadhatatlan források, melyek nagy szárazság idején is meg tudnak tartani frissességben, gyümölcsözónak. Próbáljátok meg, legyen ő az alapotok, és akkor meg fogjátok látni, hogy szeret az Isten.

c./ Az emberi szív és együttélés megpróbálása az, amit Pál apostol hitnek nevez. „*Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben*”.

Csodálatos dolog a hit! Az ember értelme gyakran áll meg bámészkodva százezer és százezer ember bizonyágtétele előtt, és mégis ez az isteni szeretet megismerésének egyetlen útja: Hidd el! Ha ellentmond is neki minden tapasztalatod, minden gyakorlati és elméleti ismereted, - hidd el! Gyökerezz benne, állj rá, mint sziklaszilárd fundamentumra, - és meg

fogod látni, meg fogsz bizonyosodni benne, a hited meg fog erősödni, hogy igen, szeret az Isten. Aki előre akar látni, azután hinni benne, az sohasem fog hinni benne. De, aki előbb hisz, mielőtt látott, az meg fog bizonyosodni, meg fogja tapasztalni, hogy Isten szeret. Csodálatos titok ez, de csodálatos valóság.

Pál csodálatos dolgokat mond el Isten szeretetéről. Beszél Isten szeretetének szélességéről és hosszúságáról, mélységéről és magasságáról. Négy terjedelméről Isten szeretetének. Szeretete terjedelmének ez a négyféle megmérése világosan mutatja, hogy mire gondol Pál. Hol lehetett megmérni Isten szeretetének szélességét és hosszúságát, mélységét és magasságát másutt, mint a golgothai kereszten? Annak van szélessége és hosszúsága, mélysége és magassága. – E keresztt nem szélesebb, mint az ember két karja, és mégis Isten szeretete e két karral magához öleli az egész világot. Isten szeretetének szélességében benne van a mi kis országunk, a mi gyülekezetünk, benne van Európa, Amerika, elér az északi sarktól a déli sarkig, magához öleli a színeseket és a fehéreket, nincsen a világnak egyetlen porszemnyi helye, hova el nem érne Isten szeretetének a szélessége. Akárhova mehetsz, ott is magához ölel.

Mi az Isten szeretetének a hosszúsága? A keresztt nem volt hosszabb, mint amire egy embert fel lehetett feszíteni. Ha valaki a vállára vette, lelógott a vége a földre, s a porban jelezte girbe-gurba vonal a kereszthordozó útját. Milyen kicsiny a hossza, és mégis magához ölel az időben, mint hosszúságban minden emberi életet. Az elsőtől, ki letépte a tiltott almát és ezzel beleverte a fájdalom tüskéjét az atyai szívbe, - az utolsó emberig. Nincs olyan ember, amelyhez el nem érne. Minél messzebb megy, annál hatalmasabb folyamatok folynak medrében és annál nagyobb gályákat tud hordozni. Csodálatos Isten szeretetének hosszúsága!

Beszél a keresztt Isten szeretetének a magasságáról is. Milyen magas volt a golgothai keresztt? Csak olyan magas, hogy a csúfolódók egy izsópra tűzött spongyával elérhették a rája feszített száraz ajakát. És ti tudjátok, hogy az Isten szeretete, ami ott megjelent, felér az Isten trónusáig és kiengesztelte a haragvó Istent. Nincsen olyan bűn, mely fel ne érne Isten trónjáig.

Mi az Isten szeretetének mélysége? Csak pár lábnyira volt leásva a keresztt és ti tudjátok, hogy leér a pokol mélyére, a legfenekére, ahonnan ki akarja ragadni a Sátán áldozatait. Nincs olyan mélységes fertő, nincs olyan szakadék, melyből a belezuhant bűnöst ki ne tudná hozni a Pásztor kereső keze.

Oh, imádandó szélessége, meghódolásra készítő mélysége, örökké tartó hosszúsága, és égis éró magassága Isten szeretetének!

De Pál beszél egyszersmind arról is, hogy az Isten szeretetének kérdése a legidősebb kérdés ezen a világon. Tudjuk, hogy az élet állandóan ismétli önmagát. Pál apostol tudta, hogy az efezusi gyülekezetnek ez a legaktuálisabb és legégetőbb kérdése. És hadd mondjam meg én is, hogy a mai keresztyénségnek is ez a legégetőbb, a legidősebb kérdése. Itt áll előttünk az ajtónkon kopogtató ősz. Azok a levelek, melyek elsárgulva lehullanak és megzörrennek a lábunk alatt, beszélnek arról, hogy az én időm, mint a szép nyár, menten eljár, és eljő a hosszú tél. Mennyire előre veti árnyékát ez a mai tél. Hány embernek, aki felelős állásban van, nyomja a szívét, az agyát ez a kérdés, hogy mi lesz ezen a télen? Idéző jel között beszélnek a „legnehezebb tél”-ről. Tanácskozássra gyűlenek össze és csak azt tudják megállapítani, hogy ehhez a télhez pénz kell, rengeteg pénz, hogy a munka nélkül valóknak létminimumot tudjanak teremteni, hogy a nyomorgók átvergődjenek ezen a télen.

Testvéreim! Hadd mondjam meg, hogy e nehéz télre nem pénz kell, hanem az Isten szeretetéről való meggyőződés kell. Van egy kínai közmondás: Pénzkiadásra bírni az embereket éppen olyan nehéz, mint vizet hordani az égbe. Ez a közmondás nemcsak Kínában igaz, de

bizony igazság ez itt is. Az emberek nagyon szeretik bevarrni a zsebüket, nagyon szeretik eltitkolni, hogy van valamijük is, amihez a szeretet és emberi szolidaritás jogán igénye volna másnak is. Ha e tél nyomorúságát avval akarják megoldani, hogy pénzt akarnak kiszedni az emberekből, akkor nem lesz megoldva e kérdés, mert pénzkiadásra rábírní az embereket éppen olyan nehéz, mint vizet hordani az égbe.

De, ami nem sikerül az embernek, az sikerül az Istennek. Vizet hordani az égbe csak az embernek lehetetlen. Mikor süt a nap, hogyan szállnak a párák pehelykönnyűséggel egyre az ég felé, ahova szívja őket az Isten forró napja. És nézzétek meg, mikor odafent báránfelhők, majd sűrű fekete felhők gyülekeznek, amikor zuhog alá a zápor, mintha dézsából öntenék, - mennyi vizet fel tudott vinni minden nehézkes törvény ellenére az Isten napjának tüzes forró meleg csókja és meg tudta oldani a lehetetlent: vizet vitt fel az égbe. Igen, nem lehet az emberekből elég pénzt kicsikarni, ha valaki a kivetés jogcímén vagy a fenyegetés pressziójával akar pénzt előteremteni, de mikor egyszer az emberek megérzik, hogy süt felettük Isten forró szeretetének napja, akkor az a nagy kohézió az emberek és a pénzük között hogyan oldódik fel, hogy kívánczik ki a zsebükből az, amit semmi parancsszóra nem adnának oda.

Ezért mondom, hogy lesz pénz ezen a télen, lesz meleg ruha az árváknak, lesz kenyér, de csak akkor, ha a mai ember megérzi, hogy milyen nagyon szeret az Isten.

Kedves Testvéreim! Ez a mai nap a magyar történelemben egy évforduló. Ezen a napon állott Mária Terézia Pozsonyban a magyar rendek előtt. Mikor szorongatott helyzetében már mindenben csalódott, idefordult a sokszor megrugdalt magyar néphez. És mikor ott állt előttük gyászruhában, karján a kisfiával és elmondotta, hogy engem minden és mindenki elhagyott, csak a magyar hűségben, a magyar virtusban tudok még bízni, - akkor egyszerre kiröppentek hüvelyükből a parancsszóra olyan nehezen járó magyar kardok és azt kiáltották: „Életünket és vérünket királyunkért, Mária Teréziáért!” Ha piros pecsétetes parancs jött volna, hogy állítsanak hadsereget, az egész nemzet, mint egy ember tiltakozott volna. De a szívéhez szóltak, szeretetet és bizalmat mutattak vele szemben, és egyszerre megoldadt a magyar szíveken a kéreg. És másnap az egész országgyűlés megszavazta, hogy 100.000 katonát szólítsanak fegyverbe, hogy megmentse Mária Terézia ingadozó trónját. – Nem érzitek, hogy e tél küszöbén megáll az egyház előtt egy töviskoronás alak, természet fekete ruha fedi, mert gyászol itt minden nyomorgót, és azt mondja: Én ti bennetek bízom, mert a nyomorúság szennyes hullámai ingatják a trónom, én tibennetek bízom, mentsétek meg! Ki lesz az, akinek fringiája kiröppen a régi esküvel: „Életemet és véretem az én királyoméért!”

Kedves Testvéreim! Azzal kezdtem, hogy az egyháznak az a célja, hogy dicsőséget szerezzen Istennek. Mi ennek a győri gyülekezetnek a célja? Van sok álma, terve, de nem érzitek-e, hogy e tél hajnalhasadásánál Isten mindegyik fölé odairja, mint előbbre való: Szerezzetek dicsőséget az én szeretetemnek! Mutassátok meg, hogy én mennyire szeretlek benneteket!

Ámen.

Ima:

Örökkévaló Isten, szerető mennyei Atyánk! Hálát adunk kegyelmedért, mellyel állandóan körül veszel bennünket. Tudjuk, hogy a mi utaid nem a Te utaid, a mi szeretetünk nem a Te szereteted, és hogy egészen sose fogjuk megismerni, milyen nagyon szeretsz Te bennünket. De ha odaállunk a golgothai kereszt elé s látjuk, milyen mélyre lenyúl az, le a pokol borzalmaiba, s ha szétnézünk e világon s látjuk, hogy annak minden helyét a Te széles és hosszú szereteted tölti be, nem mondhatunk mást, minthogy én hiszem, érzem, tudom, hogy Te szeretsz. Könyörgünk, add meg nekünk szereteted tudatát, de annak elkötelező voltát is. Mert nem lehet,

hogy tudja ezt, aki nem szereti az ő Atyjafiát. Az még nem ment át a halálból az életre, nem nyert irgalmasságot, aki nem tud irgalmasságot gyakorolni. Könyörgünk, süss ránk szereteted napfényével, olvaszd fel a szívek kérgét, hadd legyen jó illatú áldozat, mit az oltárra teszünk, hadd tudjon az egyház éhezőknek kenyeret, didergőknek meleg ruhát adni. Mi nem magunknak akarunk dicsőséget szerezni, hanem neked. Szeretnénk, ha minden darab kenyér, minden meleg ruha, minden fűtött szoba a mi kezünkről a Te kezedre irányítaná az emberek figyelmét. Hogy tudják, hogy Tőled száll alá minden jó adomány és tökéletes ajándék.

Könyörgünk nemzetünkért, áldd meg azokat, akik az élén állnak, a kormányzót és a kormányzottakat. Könyörgünk, áldd meg az egyházakat, hogy tegyék hüvelybe a kardot, de álljanak oda küzdeni a nyomor pajzsos férfai ellen. Hallgasd meg imádságunkat, a Te kegyelmed és irgalmad szerint, szent Fiadért.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.
Minden napi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.
Ámen.